משניות מבוארות

מסכת ערלה פרק ג

י' חשון

יג **כלים** כגון מנעלים ושאר דברים של עור **שסקן בשמן טמא** לרכבן, **וחזר** וסקן **בשמן** ונתיבשו **והטכילן, חזר בשמן טהור, או שסקן בשמן טהור וחזר וסקן בשמן טמא, רבי אליעזר אומר, אחר הראשון אני בא.** דכשמשתמשינן בו פולט שמן הראשון, דאחרון לא קלט

יג **כלים שסקן בשמן טמא, וחזר וסקן בשמן טהור, או שסקן בשמן טהור, וחזר וסקן בשמן טמא, רבי אליעזר אומר, אחר הראשון אני בא. וחכמים אומרים אחר האחרון:** **יד** **שאור של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו לתוך עסה, לא בזה כדי לחמץ, ולא בזה כדי לתבל, ונצטרפו ותבלו, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:** **טו** **תבלין של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו בקדירה, לא באלו כדי לתבל ולא באלו כדי לתבל, ונצטרפו ותבלו, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:** **טז** **חתיכה של קדשי קדשים של פגול ושל נותר שנתבשלו עם החתיכות, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:** **יז** **בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קלים שנתבשלו: בשר התאוה, אסור לטמאים ומתר לטהורים:**

פרק ג

א **בגד שצבעו בקלפי ערלה,** כלומר שנפל לתוך עסה **ולא יתבל** אלא אם כן יש בו כדי לתבל **ולא יתבל** אלא אם כן יש בו כדי לתבל **ונצטרפו** ונעשו כולם כמין אחד **ותבלו, אסור לזרים ומתר לכהנים.** אם אין בו כדי לתבל אלא לזר אסור לכהן, ואם אין בו כדי לתבל אלא לכהן מותר לזר. **רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים.** דאין מצטרפין בכמשנה י׳: **טז** **חתיכה של קדשי קדשים** שאסור לזרים ומתרת לכהנים, עם **חתיכה של פגול** שנפסל בהמחשבה, **או ושל נותר** שהשאיר אחר זמן אכילתן, **שנתבשלו** נתבשלו **בחתיכות** של חלין, **ויש בחלין לבטל** את כל אסור בפני עצמן, ובחתיכה אין **לבטל. אסור לזרים** דמצטרף **ומתר לכהנים** הקדשים והנותר, **ומתר לכהנים** מדאין בחתיכה של אסור לבד לאסר

יז **בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קלים שנתבשלו עם בשר התאוה, לטמאים ומתר לטהורים.** דאין מצטרפין: **בשר קדשים** שאסור לזרים אפילו לטהורים, ומתר לכהנים **ובשר קדשים קלים** שמתרת לישראל לטהורים, ואסור לטמאים **שנתבשלו** ביחד **עם בשר התאוה.** דהיינו בשר שאינו שלם לאכילת חלין ויש בו כדי לבטל כל אחד בפני עצמו. גם רבי שמעון מודה שהוא **אסור לטמאים** דשם קדשים אחד הוא, ומצטרפין לאסר כמשנה א׳, **בשר** דבר **לטהורים** גם לרבנן, דהלא בקדשי קדשים אין בו שיעור לאסר:

פרק ג

א **בגד שצבעו בקלפי ערלה** כגון של אגוזים **ולא יתבל** אלא אם כן יש בו כדי לתבל **ונצטרפו** ונעשו כולם כמין אחד **ותבלו, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:** **ב** **הצובע מלא הסיט בקלפי ערלה, וארגו בבגד, ואין יודע איזה הוא, רבי מאיר אומר, ידלק הבגד. וחכמים אומרים, יעלה וארגו בבגד הרי הוא החוט חשוב, ולכן אינו בטל, ואין יודע איזה הוא הבגד ידלק הבגד, דהני דבר שבמנין יבטל כאחד ומאתים:** **ג** **האורג מלא הסיט מצמר בבגד, ידלק הבגד. ומשער הזניר ומפר חמור בשק, ידלק. בבמה קדשים, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים. ד** **תבשיל שבשלו בקלפי ערלה, ידלק. כשעדין שלא נעשו בחלים שבמקבעי עצים בפי המנור (תו״ש) הרי יש שבח הנצים בתבשיל, לכן ידלק שנרע התבשיל שאסור בהנאה, ואם נתערבה באחרים, יעלה ובטל כאחד ומאתים אפילו לרבי מאיר, דתבשיל אלא הוי דבר שבמנין:** **ד** **מנוי שהסיקוהו בקלפי ערלה ואפה בו את הפת, כשאבוקה בגבוהו בקלפי ערלה ואפה בו את הפת, תדלק הפת. נתערבה באחרות, תעלה באחד ומאתים:** **ו** **מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם, ידלקו. נתערבו באחרים, כלם ידלקו, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, יעלו, שהיה בדבר רבי מאיר אומר, את שדרכו למנות, מקנדש. וחכמים אומרים, אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד. וחכמים אומרים, אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד: שמונה אותם לתלן דחשיבי ביותר, ומתר רק לשורות גם לרבנן, דהלא בקדשי קדשים אין בו שיעור לאסר:**

פרק ג

א **בגד שצבעו בקלפי ערלה** כגון של אגוזים **ולא יתבל** אלא אם כן יש בו כדי לתבל **ונצטרפו** ונעשו כולם כמין אחד **ותבלו, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:** **ב** **הצובע מלא הסיט מצמר בבגד, ואין יודע איזה הוא, רבי מאיר אומר, ידלק הבגד. וחכמים אומרים, יעלה וארגו בבגד הרי הוא החוט חשוב, ולכן אינו בטל, ואין יודע איזה הוא הבגד ידלק הבגד, דהני דבר שבמנין יבטל כאחד ומאתים:** **ג** **האורג מלא הסיט מצמר בבגד, ידלק הבגד. ומשער הזניר ומפר חמור בשק, ידלק. בבמה קדשים, אסור לזרים ומתר לכהנים. רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:** **ד** **תבשיל שבשלו בקלפי ערלה, ידלק. נתערב באחרים, יעלה וארגו ומאתים:** **ה** **תנור שהסיקוהו בקלפי ערלה ואפה בו את הפת, תדלק הפת. נתערבה באחרות, תעלה באחד ומאתים:** **ו** **מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם, ידלקו. נתערבו באחרים, כלם ידלקו, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, יעלו, שהיה בדבר רבי מאיר אומר, את שדרכו למנות, מקנדש. וחכמים אומרים, אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד. וחכמים אומרים, אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד: שמונה אותם לתלן דחשיבי ביותר, ומתר רק לשורות גם לרבנן, דהלא בקדשי קדשים אין בו שיעור לאסר:**

פרק ג ערלה אסורה גם בהנאה, דתמיה (איקרא יט, כג), וגרלתם ערלתו את פריו, לפרוסות, **יעלו** ויבטלו **באחד ומאתים,** דבטלו **מחשיבותן,** כיון שאינן שלמין.

איך הדין גם בעינן **נתפצעו** לפני נפילתן אז אפילו **שנתפצעו לאחר** נפילתן, **יתלקו** תאנים ביום שלישי: **ט** **ספק ערלה** כגון **שקונה** מעבר״ם שיש לו פרות ערלה בשדהו, וגם **פרות** התר, ואינו יודע מם זה מן **הערלה בארץ ישראל** שאסור שלקה מדאורייתא, **אסור,** דספק דאורייתא לחמרא, **ובסוריא** שהוא כיבוש דוד המלך, ונקרא כיבוש יחיד, והלכו בו חכמים בכמה דברים, מצד כוונה חוץ לשדה (תוס׳ ר״י הזקן קידושין ל״ח ע״ב), **ובחוצה לארץ יורד לשדה ולוקח** מה שלקטן הנעמ״ן, **ובלבד שלא יראנו לוקט,** כדם נטוע יבק דברי הוא אסור משום כלאים בכדם, ויבק **נמכר חוצה לו** לכדם, ויש לתמוהר גם יבק **אסור** דהיא מדאורייתא, **ובסוריא** דהיא כבוש **יחיד, ובחוצה לארץ יורד לשדה** הנעמ״ן **ולוקט** הנעמ״ן בשבילו, **ובלבד שיראוהו** לוקט, **ובלבד שלא יקלוט** ישראל **ביד,** המחזיק הבוחה חדשה שנשרשה אחר הנעמ״ן, כיון שעדין לא עבר עליה הקרבת הנעמ״ן **אסור** מן **התורה** בכל מקום, (כרבי אליעזר ד פרק א׳ כד קידושין) **והערלה,** הלכה לתמוהר מסיני בחוץ לארץ, דהנדאי ערלה אסור, ובספק מתר, **והכלאים** כלאי הכרם אסורין בחוץ לארץ רק **מדברי סופרים** באכילה, ולכך מקילין בה, אבל הרכבת האילן אסור בחוץ לארץ מן התורה, דמקשינן כלאי אילן לכלאי בהמה, דחודש הגוף היא:

פרק א פתוב בתורה (שמות כ״ג י״ט) ״ראשית בכורי אדמתך תביא בית ד׳ אלהיך״, ומקאן למדנו מצוה להפריש בכורים דדר הפרשתן מתבאר להלן בפרק ב׳. **א)** **יש מביאין בכורים, וקורין** פרשת בכורים, (דברים כ״ו, ה) ״ארמי אבד אבי״ עד סוף הפרשה, **ויש מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין,** מעמדנים המבואר להלן, **אלו שאינן מביאין, והבריך והוציא הענף לעצי השלמים שדה שלו, והבריך המברך מתוך שלו יחיד,** שנטע ברשות אחרים, **או מתוך של רבים** הכנים ראש הענף **לתוך שלו,** ואפילו **הנוטע לתוך שלו שתי שורי גפנות בשני צדי** הדרך **הרי זה אינו מביא** בכורים, שבכל אחד מאלו לא נקרא (שמות כ״ג י״ט) ״בכורי אדמתך״ המבאר במשנה ב׳ דגם אגיניקה ברשות אחר קפיד קרא, **רבי יהודה אומר,** אם דרך הרבים מפסיק **מביא,** דמתר לעשות חלל תחת רשות הרבים, ואינו קורא דיכול אחר להשתמש בו אבל בדרך היחיד מפסיק מודה לתי״ם (תו״ש) **הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של רבים,** מודה גם כן לחנא

י' חשון

ב) **הצובע** חוט שארכו **מלא הסיט** שהיא מרחק שבין אצבע שנקרא אמה לאצבע הסמוך לאגודל, **וארגו בבגד** הרי הוא החוט חשוב, ולכן אינו בטל, **ואין יודע איזה הוא הבגד ידלק הבגד,** דהני דבר שבמנין יבטל כאחד ומאתים: **ג)** **האורג** חוט שארכו **מלא הסיט מצמר בגזה,** שצמר אסור בהנאה, **בבגד,** דלקח **הבגד, ומשער הזניר שאסור** בהנאה, דכתיב ביה (במדבר ה׳), ״קדוש יהיה גדל פרע״, בזמן שערו יהא אסור, **וכן ומפסר חמור** חמורה שבפרה, שצריך לפזותו בשה ונותנו לכהן, ואם אינו רוצה לפזותו ונרעו אסור בהנאה, **ושלמנין** משעורו **וארג בשק שהוא עשוי** מלא משערות, **ידלק השק,** דנמרינן צריכה צריכה מעגלה ערופה, ועגלה ערופה אסורה בהנאה, **ובמקדשין** בכור תם, **וקדשי** שאם אם ערב מצמרן או משערן, אין צריכין שעור מלא הסיט, אלא **מקדשין** אוסרין **כל שהן: ד)** **תבשיל שבשלו בקלפי ערלה** כשעדין שלא נעשו בחלים שמקבעי עצים בפי המנור (תו״ש) הרי יש שבח הנצים בתבשיל, לכן **ידלק** שנרע **התבשיל** שאסור בהנאה, ואם **נתערב באחרים, יעלה** ובטל **כאחד ומאתים** אפילו לרבי מאיר, דתבשיל לא הוי דבר שבמנין: **ד)** **תנור שהסיקוהו בקלפי ערלה ואפה בו את הפת,** כשאבוקה בגבהו בקלעיל, יש שבח עצים בפת **תדלק הפת. נתערבה באחרות, תעלה** ותבטל **באחד ומאתים,** אפילו לרבי מאיר: **ו)** **מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם** כשיש בכל אחד לפחות כ״ה קלחים **ידלקו,** ואם **נתערבו באחרים,** מכינן דהני דבר שבמנין **כלם ידלקו,** דברי **רבי מאיר,** שסוכר, דהני דבר שבמנין, **וחכמים אומרים, יעלו** ויבטלו **באחד ומאתים,** ואם לא נתבטל לא יתקרב לקרבן אפילו חוץ לא הוי דבר שבמנין: **ז)** **מנוי** דמי האיסור בלבד, דחישינן שיחזר ויתקרב לישראל, וכן בכל מצינות דלעיל מחוץ מיין נסך דמתר לרבי שמעון בן גמליאל, דסובר דלא חישינן שיתקרב לישראל, דישראל לא יבמין יין מעבד״ם: **ח)** **שהיה** **רבי מאיר אומר, את שדרכו למנות** כל פעם, (אינו מוקרן אלא בכמנין **מקדש** אוסר ואינו בטל, **וחכמים אומרים, אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד** שמונה אותם לתלן דחשיבי ביותר, **ובעי עקיבא אומר, שבעה דברים ואלו הם,** ששה דברים, **אם** אגוזי פרך שם מקום שאגוזים שלקן חשוביו ביותר, ויש אומרים, שהם האגוזים שנסקרין ופותחין אותן ביד, ב) **רמוני בדן** שם מקום, ג) **וחביות** של יין **סתומות,** ד) וחלקות תרדין עלין מעלעת התרדין, ה) **וקלסי** (בגמרא גרים קלחי), **כרוב** שבאריע ישראל שהם גדולים וטובים, ו) **ודלעת יונית** שבאריע יון, **רבי עקיבא אומר, אף** ז) **כסרות של בעל הבית** שהם גדולים, אבל של נחתום אינו אוסר, מין הדגאי **לערלה** שהן מין אילן אוסר **הנעורבות משום ערלה,** כגון אגוזים ורמונים, **הראוי לכלאי הכרם,** כגון תרדין וכרוב וכסרות אוסרין, **הנעורבות** משום **כלאי הכרם:**

ח) **כיצד** [הן אוסרין רק כשהן שלמים, (תוי״ט)] **אבל נתפצעו** נשברו **האגוזים** של פרך, או **נתפרדו הרמונים** שלם בדן, **או נתפתחו החביות,** ולדעת רבי עקיבא במשנה ז׳ **נתפרסו** נפרסו **הכסרות** של בעל הבית לפרוסות, **יעלו** ויבטלו **באחד ומאתים,** דבטלו **מחשיבותן,** כיון שאינן שלמין.

ח (כיצד) **נתפצעו האגוזים, נתפרדו הרמונים, נתפתחו החביות, נתתחכו הדדלעות, ונתפרסו הכסרות, יעלו באחד ומאתים: ט** **ספק ערלה,** כגון **שקונה** מעבר״ם **שיש לו פרות ערלה בשדהו, וגם פרות התר, ואינו יודע מם זה מן הערלה בארץ ישראל** שאסור שלקה מדאורייתא, **אסור,** דספק דאורייתא לחמרא, **ובסוריא** שהוא כיבוש דוד המלך, ונקרא כיבוש יחיד, והלכו בו חכמים בכמה דברים, מצד כוונה חוץ לשדה (תוס׳ ר״י הזקן קידושין ל״ח ע״ב), **ובחוצה לארץ יורד לשדה ולוקח** מה שלקטן הנעמ״ן, **ובלבד שלא יראנו לוקט,** כדם נטוע יבק דברי הוא אסור משום כלאים בכדם, ויבק **נמכר חוצה לו** לכדם, ויש לתמוהר גם יבק **אסור** דהיא מדאורייתא, **ובסוריא** דהיא כבוש **יחיד, ובחוצה לארץ יורד** לשדה הנעמ״ן **ולוקט** הנעמ״ן בשבילו, **ובלבד שלא יקלוט** ישראל **ביד,** המחזיק הבוחה חדשה שנשרשה אחר הנעמ״ן, כיון שעדין לא עבר עליה הקרבת הנעמ״ן **אסור** מן **התורה** בכל מקום, (כרבי אליעזר ד פרק א׳ כד קידושין) **והערלה,** הלכה לתמוהר מסיני בחוץ לארץ, דהנדאי ערלה אסור, ובספק מתר, **והכלאים** כלאי הכרם אסורין בחוץ לארץ רק **מדברי סופרים** באכילה, ולכך מקילין בה, אבל הרכבת האילן אסור בחוץ לארץ מן התורה, דמקשינן כלאי אילן לכלאי בהמה, דחודש הגוף היא:

פרק א פתוב בתורה (שמות כ״ג י״ט) ״ראשית בכורי אדמתך תביא בית ד׳ אלהיך״, ומקאן למדנו מצוה להפריש בכורים דדר הפרשתן מתבאר להלן בפרק ב׳. **א)** **יש מביאין בכורים, וקורין** פרשת בכורים, (דברים כ״ו, ה) ״ארמי אבד אבי״ עד סוף הפרשה, **ויש מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין,** מעמדנים המבואר להלן, **אלו שאינן מביאין, והבריך והוציא הענף לעצי השלמים שדה שלו, והבריך המברך מתוך שלו יחיד,** שנטע ברשות אחרים, **או מתוך של רבים** הכנים ראש הענף **לתוך שלו,** ואפילו **הנוטע לתוך שלו שתי שורי גפנות בשני צדי** הדרך **הרי זה אינו מביא** בכורים, שבכל אחד מאלו לא נקרא (שמות כ״ג י״ט) ״בכורי אדמתך״ המבאר במשנה ב׳ דגם אגיניקה ברשות אחר קפיד קרא, **רבי יהודה אומר,** אם דרך הרבים מפסיק **מביא,** דמתר לעשות חלל תחת רשות הרבים, ואינו קורא דיכול אחר להשתמש בו אבל בדרך היחיד מפסיק מודה לתי״ם (תו״ש) **הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של רבים,** מודה גם כן לחנא

מסכת בכורים

י' חשון

ב) **מאיזה טעם אינו מביא** מהם בכורים, **משום שנאמר,** (שמות כ״ג, י״ט) **״ראשית בכורי אדמתך״ עד שיהו כל הגדולין מאדמתך,** וגם **האריסין** שמקבלין שדה לעבדה ולתת לבעלים חצי, **ולא שליש** או רביע מפרות השדה, **והחסורות** ששוזר השדה בסכום מדות תבואה לשנה, **והסקיריון** מלשון שא קרקע, מפסד שקרבנו אומר לו קח הקרקע ותחיסני, ואף שנתן לו עכשיו אינו מוחל לו אלא חוזר שלקחה שלו, **והזפזל,** אין **מביאין מאותו הטעם,** משום **שנאמר** (שם, שם) **״ראשית בכורי אדמתך״ שהשדה תהא שלך: ג)** **אין מביאין בכורים** מפרות שהם **חוץ משבעת המינים** שהם, חטים, שעורים, ענבים, תאנים, רמונים, זיתים, ותמרים, וגם רק מהמינים שבהם, ולכן אין מביאין לא **מתמרים שבהרים,** שהם גרועים ביותר, **ולא מפרות** שאר מינים **שבעמקים,** לפי שבגרוניו הפרות שבעמקים חוץ תמרים **ולא מזיתי שמן שאינם מן המבחר,** אלא מן המבחר לבין עצמן שאוגר שאוגר שמנו בתוכו, **אין מביאין בכורים קודם לעצרת,** כי שתי הלחם שקריבין בחג שלבועות נקראים בכורים, שפתירתן החדש למזבחה בכורים קרבין לפני המזבח, ואם הביא יצחום שם עד עצרת ויקרא עליהן (דמס״ה) **אנשי הר צבועים** מקום **הביאו בכורים קודם לעצרת ולא קבלו מהם, מפני הכתוב שבתורה** (שמות כ״ג, ט״ז) **״וחג הקציר בכורי מעשיך״,** שתי הלחם של עצרת יהא ראשון שתביא מאשר תזרע בשדה ואף שבדיעבד מתר לקבל מהם ולהניחם בבית המקדש עד העצרת מפני חשיבותן שהיו אנשים גדולים החזירום כדי שלא ילמדו מהם: **ד)** **אלו מביאין בכורים, ולא קורין** פרשת בכורים, **הגר מביא בכורים, ואינו קורא שאינו יכול לומר** (דברים כ״ו) **אשר נשבע ד׳ לאבותינו לתת לנו, שהלא אבותיו אינם משיראל, ואם היתה אמו משיראל, מביא וקורא וכשהוא מתפלל בינו לבין עצמו אומר** בברכה ראשונה של שמונה עשרה **אלהי אברהם אלהי אבותיהם, ד)** **אלו מביאין ולא קורין** פרשת בכורים, **ואינו קורא שאינו יכול לומר** (דברים כ״ו) **אשר נשבע ד׳ לאבותינו לתת לנו, שהלא אבותיו אינם משיראל, ואם היתה אמו משיראל, מביא וקורא וכשהוא מתפלל בינו לבין עצמו אומר אלהי אבות ישראל, וכשהוא מתפלל בבית הכנסת אומר אלהי אבותיכם.**

ואם היתה אמו משיראל אומר בכלם אלהי אבותינו, הנוטע לתוך שדה שלו, והבריך והוציא הענף לעצי השלום שדה שלו יחיד, או לתוך של רבים, וכן מהר הגר לקרות פרשת בכורים, שאברהם אביו עליו השלום **היה** בא **לנו, וכן** בתפלה בבית הכנסת ובינו לבין עצמו אומר אלהי אבותינו: **ה)** **רבי אליעזר** בן **יעקב אומר, אשה בת גרים לא תנשא לכהנה** להיות אשת כהן, **שנאמר** (יחזקאל מ״ד, כ״ב) **״מגרע בית ישראל יקחו לה״ וגם אמה מישראל** ובדין **זה אחד גרים, ואחד עבדים משוחררים,** דינן שוה, **ואפלו עד עשרה דורות,** ואפלו יותר לא יניאנו לכהנה. **עד שתהא אמן מישראל, האסורוסופוס,** הממנה על נכסי יתומים, **והשליח** כשלקבל הפרות שם מקום אחר, אינם יכולים לומר (דברים כ״ו, י״) **״אשר נתתה לי״** ובלקבלן על מנת לשלקן על ידי בעצמן נתחייבו בקריאה ולכן אינו יכול לשלקן ביד אחר, **והעבד** בגבעי, **והאשה,**

מסכת בכורים פרק א

ב) **מאיזה טעם אינו מביא** מהם בכורים, **משום שנאמר,** (שמות כ״ג, י״ט) **״ראשית בכורי אדמתך״ עד שיהו כל הגדולין מאדמתך,** וגם **האריסין** שמקבלין שדה לעבדה ולתת לבעלים חצי, **ולא שליש** או רביע מפרות השדה, **והחסורות** ששוזר השדה בסכום מדות תבואה לשנה, **והסקיריון** מלשון שא קרקע, מפסד שקרבנו אומר לו קח הקרקע ותחיסני, ואף שנתן לו עכשיו אינו מוחל לו אלא חוזר שלקחה שלו, **והזפזל,** אין **מביאין מאותו הטעם,** משום **שנאמר** (שם, שם) **״ראשית בכורי אדמתך״ שהשדה תהא שלך: ג)** **אין מביאין בכורים** מפרות שהם **חוץ משבעת המינים** שהם, חטים, שעורים, ענבים, תאנים, רמונים, זיתים, ותמרים, וגם רק מהמינים שבהם, ולכן אין מביאין לא **מתמרים שבהרים,** שהם גרועים ביותר, **ולא מפרות** שאר מינים **שבעמקים,** לפי שבגרוניו הפרות שבעמקים חוץ תמרים **ולא מזיתי שמן שאינם מן המבחר,** אלא מן המבחר לבין עצמן שאוגר שאוגר שמנו בתוכו, **אין מביאין בכורים קודם לעצרת,** כי שתי הלחם שקריבין בחג שלבועות נקראים בכורים, שפתירתן החדש למזבחה בכורים קרבין לפני המזבח, ואם הביא יצחום שם עד עצרת ויקרא עליהן (דמס״ה) **אנשי הר צבועים** מקום **הביאו בכורים קודם לעצרת ולא קבלו מהם, מפני הכתוב שבתורה** (שמות כ״ג, ט״ז) **״וחג הקציר בכורי מעשיך״,** שתי הלחם של עצרת יהא ראשון שתביא מאשר תזרע בשדה ואף שבדיעבד מתר לקבל מהם ולהניחם בבית המקדש עד העצרת מפני חשיבותן שהיו אנשים גדולים החזירום כדי שלא ילמדו מהם: **ד)** **אלו מביאין ולא קורין** פרשת בכורים, **הגר מביא בכורים, ואינו קורא שאינו יכול לומר** (דברים כ״ו) **אשר נשבע ד׳ לאבותינו לתת לנו, שהלא אבותיו אינם משיראל, ואם היתה אמו משיראל, מביא וקורא וכשהוא מתפלל בינו לבין עצמו אומר** בברכה ראשונה של שמונה עשרה **אלהי אבות ישראל, וכשהוא מתפלל בבית הכנסת אומר אלהי אבותיכם.**

ואם היתה אמו משיראל אומר בכלם אלהי אבותינו, הנוטע לתוך שדה שלו, והבריך והוציא הענף לעצי השלום שדה שלו יחיד, או לתוך של רבים, וכן מהר הגר לקרות פרשת בכורים, שאברהם אביו עליו השלום **היה** בא **לנו, וכן** בתפלה בבית הכנסת ובינו לבין עצמו אומר אלהי אבותינו: **ה)** **רבי אליעזר** בן **יעקב אומר, אשה בת גרים לא תנשא לכהנה** להיות אשת כהן, **שנאמר** (יחזקאל מ״ד, כ״ב) **״מגרע בית ישראל יקחו לה״ וגם אמה מישראל** ובדין **זה אחד גרים, ואחד עבדים משוחררים,** דינן שוה, **ואפלו עד עשרה דורות,** ואפלו יותר לא יניאנו לכהנה. **עד שתהא אמן מישראל, האסורוסופוס,** הממנה על נכסי יתומים, **והשליח** כשלקבל הפרות שם מקום אחר, אינם יכולים לומר (דברים כ״ו, י״) **״אשר נתתה לי״** ובלקבלן על מנת לשלקן על ידי בעצמן נתחייבו בקריאה ולכן אינו יכול לשלקן ביד אחר, **והעבד** בגבעי, **והאשה,**